

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 199/21
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мاستиловић, председника већа, Весне Миљуш и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ... бр. ... чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из Панчева, ул.Змај Јовина бр.22, , против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ул. Гимназијска бр.7, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 21.4.2021. године исправљене решењем истог суда Прр1 6/20 од 27.5.2021. године и жалби тужиље изјављеној против допунске пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 10.8.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 21.4.2021. године, исправљена решењем истог суда Прр1 6/20 од 27.5.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као **НЕДОЗВОЉЕНА**, жалба тужиље у делу у коме је изјављена на став први изреке пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 21.4.2021. године, исправљене решењем истог суда Прр1 6/20 од 27.5.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** допунска пресуда Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 10.8.2021. године

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 21.4.2021. године, исправљене решењем истог суда Прр1 6/20 од 27.5.2021. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужилји на име трошкова парничног поступка исплати износ од 216.600,00 динара,

са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема решења.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 21.4.2021. године, исправљеном решењем истог суда Прр1 6/20 од 27.5.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да тужиле на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ ненаплаћеног потраживања у поступку стечаја 2 Ст 38/2010 пред Привредним судом у Панчеву, од 3.167.086.73 динара, са законском затезном каматом почев од 3.1.2020. године до коначне исплате, а који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиле надокнади трошкове парничног поступка у износу од 194.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење пресуде до коначне исплате, све у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Допунском пресудом Основног суда у Панчеву Прр1 6/20 од 10.8.2021. године, допуњује се пресуда Прр1 6/20 од 21.4.2021. године тако што се у изреци исте тужбени захтев тужиоца одбија у погледу законске затезне камате на износ главног дуга од 3.167.089,73 динара за период од 11.10.2020. године па до дана подношења тужбе 3.1.2020. године.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавиле обе парничне странке, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога због којих се пресуда може побијати, а против допунске пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиле из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка тражили су опредељено

Како је тужиле успела у спору у ставу првом изреке ожалбене пресуде због чега нема правни интерес да одлуку у том делу побија, то је жалба тужиле у том делу одбачена као недозвољена, применом члана 378. став 3. Закона о парничном поступку. Зато је одлучено као у ставу другом ове пресуде, на основу члана 389. став 1. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду и допунску пресуду у границама својих овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку, па је оценио да је жалба тужене изјављена против пресуде неоснована, жалба тужиле делимично основана а делимично недозвољена, а жалба тужиле изјављена против допунске пресуде неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена у ДП “УТВА-РАДНИК” из Панчева, над којим је на предлог Агенције за приватизацију покренут стечајни поступак. Решење о отварању стечајног поступка донето је 12.3.2010. године, прво поверилачко рочиште одржано је 16.4.2010. године, а испитно рочиште 22.9.2010. године. Закључак о измењеној коначној листи потраживања донет је 27.10.2014. године, након окончаних парница са стечајним и разлучним повериоцима и након прерачуна камате у складу са одлуком Уставног суда од 12.7.2012. године. Решењем Привредног суда у Панчеву од 17.6.2010. године, започет је поступак продаје имовине стечајног дужника, у ком поступку је уновчен највећи део имовине дужника у Републици Србији, а није уновчена имовина у Републици Хрватској и паркинзи у Панчеву. Привредни суд у Панчеву је донео решење о главној деоби 13.11.2014. године, док делимичних деоба није било. Продаја је оглашена четири пута у периоду од 7.4.2016. године до 14.12.2017. године и све четири продаје преостале имовине стечајног дужника биле су неуспешне. Признато потраживање на име главног дуга износи укупно 3.200.686,81 динара, а утврђено закључком од 27.10.2014. године, те она има статус стечајног повериоца III исплатног реда. Тужила је делимично намирена 29.12.2014. године на основу правноснажног решења о главној деоби у износу од 33.600,08 динара а 19.11.2019. године донето је решење о закључењу стечаја 2 Ст 38/2010 и одређен је пренос неуновчене имовине стечајног дужника на повериоце на име измирења утврђених потраживања, које решење је постало правноснажно 26.12.2019. године. Ненамирено утврђено потраживање на име главног дуга износи укупно 3.167.086,73 динара. Стечајни дужник је друштвено предузеће са 100% удела друштвеног капитала. Тужила је као стечајни поверилац поднела Привредном суду у Панчеву приговор ради убрзања поступка и заштите права на суђење у разумном року. Одлучујући о том приговору Привредни суд у Панчеву је решењем Р4 Ст 1375/19 од 14.11.2019. године усвојио приговор предлагача и утврдио да је предлагачу, овде тужили, повређено право на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Панчеву Ст 38/2010 те је наложено стечајном судији да у року од четири месеца предузме све мере и радње у циљу окончања стечајног поступка и да у накнадном року од 30 дана о предузетим радњама извести председника Привредног суда у Панчеву.

Полазећи од овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, на које су правилно примењене одредбе члана 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члана 32. Устава Републике Србије, члана 10. Закона о парничном поступку, чланова 31. и 33. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, првостепени суд је оценио да је стечајни поступак у коме је тужила била стечајни поверилац, неделотворно вођен јер од 14.12.2017. године није заказана ниједна продаја имовине стечајног дужника, услед чега тужила није могла да намири своје потраживање утврђено у стечајном поступку према стечајном дужнику у државном власништву, што представља повреду њеног права на мирно уживање имовине, због чега је основан њен захтев за накнаду материјалне штете која јој је овим радњама државног органа причињена. Због тога је првостепени суд обавезао тужену да из својих средстава тужили исплати на име накнаде имовинске штете износ ненаплаћеног потраживања у стечајном поступку са

законском затезном каматом од дана подношења тужбе до коначне исплате, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд, па је жалба тужене одбијена и побијана пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Цењени су наводи жалбе тужене да је тужиља већ водила парницу против тужене ради накнаде неимовинске штете причињене неоправдано дугим трајањем стечајног поступка у коме су јој досуђени трошкови спора које је тужена исплатила, те да због тога тужиља нема право на накнаду трошкова и у овом спору који се води по истом основу, али ови наводи нису основани, с обзиром да се ради о два одвојена поступка у којима су настали трошкови.

Првостепени суд је допунском пресудом, у складу са одредбом чл.356. Закона о парничном поступку, правилно одлучио када је одбио тужбени захтев тужиље у погледу законске затезне камате на износ главног дуга од 3.167.089,73 динара, за период од 11.10.2010. године па до дана подношења тужбе 3.1.2020. године, у смислу одредбе члана 277. и 324. Закона о облигационим односима, стога је жалба тужиље одбијена као неоснована, а допунска пресуда потврђена.

Цењени су наводи жалбе тужиље да првостепени суд приликом одлучивања о периоду за који тужиљи припада законска затезна камата није правилно применио одредбу члана 85. став 3. Закона о стечају, којом је прописано да, ако после измирења свих потраживања постоје расположива средства за исплату, стечајни судија одобрава обрачунавање и плаћање камате стечајним повериоцима и за период после отварања стечајног поступка и обрачунавање и плаћање камате обезбеђених поверилаца које нису измирене из реализоване вредности предмета обезбеђења и члана 85. став 4. истог Закона којим је прописано да се камата из става 3. тог члана обрачунава по прописима којима се одређује стопа законске затезне камате из облигационих односа, при чему се камате свим стечајним повериоцима исплаћују сразмерно, независно од исплатних редова, а из чега по мишљењу тужиље произлази да она има право да јој на износ главног дуга буде досуђена законска затезна камата од 11.10.2010. године, а најкасније од 27.10.2014. године, када је закључком Привредног суда у Панчеву о признатим и оспореним потраживањима у стечајном поступку утврђена висина главног дуга, али ови наводи нису основани. Овај спор се не води поводом исплате зарада тужиљи као стечајном повериоцу из имовине стечајног дужника, већ ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року из средстава тужене Републике Србије, те се у овом поступку тужиљи може досудити само неисплаћени износ потраживања који јој је утврђен као коначан износ потраживања у стечајном поступку, док се о накнадним исплатама из расположивих средстава, па ни о исплати камате обрачунате за период после доношења наведеног закључка из тих средстава, не може одлучити у овом поступку за накнаду штете, већ само у стечајном поступку.

Цењени су наводи жалбе тужиље да је одредбом члана 186. Закона о облигационим односима прописано да се обавеза накнаде штете сматра доспелом од тренутка настанка штете, због чега тужиља има право на законску затезну камату на досуђен износ почев од 11.10.2010. године, али ови наводи нису основани, јер се у овом случају ради о накнади имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року из средстава тужене Републике Србије, које се остварује подношењем тужбе у року од једне године до дана када је стечено право на правично задовољење, како то

прописује одредба члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Из овакве законске формулације произлази да рок за испуњење обавезе на име ове врсте накнаде штете није одређен, те да он није могао наступити пре позивања туженог на испуњење обавезе подношењем тужбе у смислу члана 324. став 2. Закона о облигационим односима. С тога тужена није могла бити у доцњи пре покретања поступка за накнаду штете, због чега за период пре подношења тужбе није дужна да на досуђени износ тужиљи плати законску затезну камату.

Првостепени суд је, полазећи од одредби чланова 150,153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, правилно закључио да је тужени у обавези да тужиљи накнади потребне трошкове које је имао за вођење ове парнице. Апелациони суд прихвата као правилан став првостепеног суда да тужиљи која је била заступана од стране адвоката на име трошкова поступка припада за састав тужбе и два образложена поднеска износ од по 22.500,00 динара, на име заступања на пет одржаних рочишта износ од по 24.000,00 динара, као и трошак у износу од 6.600,00 динара на име прибављања клаузуле правноснажности на решење Привредног суда у Панчеву.

Међутим, основано се жалбом тужиље указује да је првостепени суд поступио противно одредбама Закона о парничном поступку који се односе на накнаду парничних трошкова, када јој није досудио и накнаду трошкова и то за састав поднеска којим се изјаснила на одговор на тужбу у износу од 22.500,00 динара, неосновано сматрајући да тај трошак није нужан. Ово из разлога што је одредбом члана 14. Закона о парничном поступку, прописано да странке предузимају парничне радње писано изван рочишта, а усмено на рочишту, ако за поједине радње није законом прописан облик у коме морају да се предузму. Пошто законом није прописан облик у ком се странка изјашњава о наводима и предлозима супротне стране, а пошто је одговор на тужбу тужена доставила суду писано, изван рочишта, следи да је поднесак од 31.1.2020. године, којим се тужиља, изјаснила о наводима тужене из одговора на тужбу трошак који је тужиљи био потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку. Стога је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде, тако што је тужена обавезана да тужиљи накнади трошкове поступка у укупном износу од 216.600,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате, у смислу члана 277. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи жалбе тужиље да је требало да јој првостепени суд призна и трошкове на име састава поднеска од 31.10.2020. године, а обзиром да тужиља наведеним поднеском врши исправку поднете тужбе, тако да правилно означава презиме тужиље и наводи ЈМБГ тужиље, стога јој трошкови и не припадају, а обзиром да тужиља наведеним поднеском врши исправку онога што је пропустила да у тужби тачно наведе, а приликом подношења тужбе била је дужна да у тужби означи све што је потребно да би се њој могло поступати.

Како је тужиља успела у другостепеном поступку у сразмерно незнатном делу изјављене жалбе, а тужена у другостепеном поступку није успела, то по мишљењу Апелационог суда парничне странке немају право на накнаду трошкова другостепеног поступка, те је применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, донета одлука као у ставу петом изреке ове пресуде.

С обзиром на наведено, одлука као у изреци донета је на основу одредбе члана 390, 389. став 1. и члана 401. став 3. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Мاستиловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић